बाहुभ्यामिव संतीर्णौ सिन्धुषष्ठाः समुद्रगाः । तपान्ते सरितः पूर्णा महाग्राहसमाकुलाः । १७९
इति कृष्णौ महेष्वासौ यशसा लोकविश्रुतौ । सर्व्वभूतान्यमन्यन्त द्रोणास्त्रबलविस्मयात् ।
जयद्रथं समीपस्थमवेक्षन्तौ जिघांसया । रुरं निपातेप्सन्तौ व्याघ्रवत्तावतिष्ठतां ।
यथाहि मुखवर्णोऽयमनयोरिति मेनिरे । तव योधा महाराज हतमेव जयद्रथं ।
लोहिताक्षौ महाबाहू संयुक्तौ कृष्णपाण्डवौ । सिन्धुराजमभिप्रेक्ष्य हृष्टौ क्षनदतां मुहुः ।
भैरेरभीषुहस्तस्य पार्थस्य च धनुष्मतः । तयोरासीत्प्रभा राजन् सूर्य्यपावकयोरिव । १७९५
हर्षं एव तयोरासीद्द्रोणानीकप्रमुक्तयोः । समीपे सैन्धवं दृष्ट्वा श्येनयोरामिषं यथा ।
तौ तु सैन्धवमालोक्य वर्त्तमानमिवान्तिके । सहसा पेततुः क्रुद्धौ चिक्षिं श्येनाविवामिषं ।
तौ तु दृष्ट्वा व्यतिक्रान्तौ हृषीकेशधनञ्जयौ । सिन्धुराजस्य रक्षार्थं पराक्रान्तः सुतस्तव ।
द्रोणेनाबद्धकवचो राजा दुर्य्योधनस्तदा । ययावेकरथेनाजौ हयसंस्कारवित्प्रभो ।
कृष्णपार्थौ महेष्वासौ व्यतिक्रम्याथ ते सुतः । अयतः पुण्डरीकाक्षं प्रतीयाय नराधिपः । १८००
ततः सर्व्वेषु सैन्येषु वादित्राणि प्रहृष्टवत् । प्रावाद्यन्त क्षतिक्रान्ते तव पुत्रे धनञ्जये ।
सिंहनादरवाश्चासन् शङ्खशब्दविमिश्रिताः । दृष्ट्वा दुर्य्योधनं तत्र कृष्णयोः प्रमुखे स्थितं ।
ये च ते सिन्धुराजस्य गोप्तारः पावकोपमाः । तेऽप्यहृष्यन्त समरे दृष्ट्वा पुत्रं तव प्रभो ।
दृष्ट्वा दुर्य्योधनं कृष्णो व्यतिक्रान्तं सहानुगं । अब्रवीदर्जुनं राजन् प्राप्तकालमिदं वचः ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथवधपर्व्वणि दुर्य्योधनागमने एकाधिकशततोऽध्यायः ॥ १०१ ॥
॥ वासुदेव उवाच ॥ सुयोधनमतिक्रान्तमेनं पश्य धनञ्जय । अत्यद्भुतमिमं मन्ये नास्यास्ति सदृशो रथः । १८०५
दूरपाती महेष्वासः कृतास्त्रो युद्धदुर्म्मदः । दृढास्त्रश्चित्रयोधी च धार्त्तराष्ट्रो महाबलः ।
अत्यन्तसुखसंवृद्धो मानितश्च महारथैः । कृती च सततं पार्थ नित्यं द्वेष्टि च पाण्डवान् ।
तेन युद्धमिमं मन्ये प्राप्तकालं तवानघ । अत्र वा द्यूतमायत्तं विजयायेतराय च ।
अत्र क्रोधविषं पार्थ विमुञ्च चिरसम्भृतं । एष मूलमनर्थानां पाण्डवानां महारथः ।
सोऽयं प्राप्तस्तवाक्षेपे पश्य साफल्यमात्मनः । कथं हि राजा राज्यार्थी त्वया गच्छेत संयुगं । १८१०
दिष्ट्या त्विदानीं संप्राप्त एष ते बाणगोचरं । यथाऽयं जीवितं जह्यात्तथा कुरु धनञ्जय ।
ऐश्वर्य्यमदसंमूढो नैष दुःखमुपेयिवान् । न च ते संयुगे वीर्य्यं जानाति पुरुषर्षभ ।
त्वां हि लोकास्त्रयः पार्थ ससुरासुरमानुषाः । नोत्सहन्ते रणे जेतुं किमुतैकः सुयोधनः ।
स दिष्ट्या समनुप्राप्तस्तव पार्थ रथान्तिकं । जह्यनं त्वं महाबाहो यथा वृत्रं पुरन्दरः ।
एष ह्यनर्थे सततं पराक्रान्तस्तवानघ । निकृत्या धर्म्मराजञ्च द्यूते वञ्चितवानयं । १८१५
बहूनि सुनृशंसानि कृतान्येतेन मानद । युष्मासु पापमतिना क्षपापेष्वेव नित्यदा ।
तमनार्य्यं सदा क्रुद्धं परुषं कामरूपिणं । आर्य्यां युद्धे मतिं कृत्वा जहि पार्थाविचारयन् ।
निकृत्या राज्यहरणं वनवासञ्च पाण्डव । परिक्लेशञ्च कृष्णाया हृदि कृत्वा पराक्रम ।